

1821.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Ἐπανάστασις τῆς Πελοποννήσου.

“ΟΤΑΝ ὕλη εὐφλεκτος συσσωρευθῆ, σπινθὴρ ἀρκεῖ νὰ πέσῃ καὶ τὴν ἀνάπτει. Τοιοῦτόν τι συνέβη ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ τὴν θέλησιν καὶ ἀπόφασιν ὄλων.

Ὁ γέρον Ἀσημάκης Ζαήμης, προεστὸς τῶν Καλαβρύτων καὶ πατὴρ τοῦ Ἀνδρέου, εἶχε παρ’ αὐτῷ δύο παλαιούς κλέπτας, τὸν Χονδρογιάννην καὶ τὸν Πετιώτην, οὓς ἄλλοτε λυτρώσας τοῦ θάνατου ἠγάπα, ἐπιστεύετο, κατήχησε τὰ τῆς Ἑταιρίας καὶ προ-παρεσκεύαζεν εἰς τὸν μελετώμενον ἀγῶνα. Τὴν 15 μαρτίου, ἐν ᾧ ἐγευμάτιζε μόνος ἐν τῷ χωρίῳ του, τῇ Κερπινῇ, ὑπηρετούντων τοῦ Χονδρογιάννη καὶ τοῦ Πετιώτη, τοὺς ἠρώτησε “τί νέον;” Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρει εἰς Τριπολιτσάν, φέρων χρήματα τοῦ δημοσίου, ὁ Σευδῆς Λαλιώτης, σπαῆς, καὶ ὅτι, ἂν τοῖς ἔδιδε τὴν ἄδειαν, ἔτοιμοι ἦσαν νὰ τὸν κτυπήσωσι καθ’ ὁδόν, καὶ ἀρπάσωσι καὶ φέρωσι τὰ χρήματα πρὸς τὸν αὐθέντην των ἐπ’ ὠφελείᾳ τοῦ γένους. Ὁ γέρον Ζαήμης, ὀλιγολογώτερος καὶ αὐτῶν τῶν παλαιῶν Σπαρτιατῶν, τοὺς ἐκύτταξεν ἀσκαρδαμυκτί, τοῖς ἔνευσε νὰ τὸν κεράσωσι, καὶ ἀφ’ οὗ ἔπιεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος, ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ τοῖς εἶπε, “ὦ τὴν εὐχὴν μου παιδιά” (α). Οἱ δύο κλέπται, λαβόντες τὴν εὐχὴν τοῦ ἄρχοντος καὶ παραλαβόντες καὶ τινὰς ἄλλους, παρεμόνευσαν ἐπὶ τῆς εἰς Τριπολιτσάν ὁδοῦ κατὰ τὴν